

παλιάτσος

παλιάτσος, ο, ουσ. [<ιταλ. pagliaccio], ο γελωτοποιός· άνθρωπος πολύ κακουντυμένος και, κατ' επέκταση, άνθρωπος γελοίος, φαιδρός, ανάξιος λόγου, τιποτένιος: «ενώ ήταν επίσημη συγκέντρωση, αυτός μου 'ρθε ντυμένος σαν παλιάτσος και, βέβαια, του απαγόρεψαν την είσοδο || δεν είμαι τρελός να κάνω παρέα μ' αυτόν τον παλιάτσο». Από το ότι οι γελωτοποιοί συνήθως είναι ντυμένοι με αλλοπρόσαλλα, φανταχτερά και φθαρμένα ρούχα, το ένα πάνω στο άλλο, για να προκαλούν το γέλιο·

- γέλα παλιάτσο! [<ιταλ. ridi pagliaccio!]
λέγεται συνήθως για τους ηθοποιούς που, ενώ μπορεί να έχουν κάποιο βαρύ πένθος, στενοχώρια ή πρόβλημα υγείας, εντούτοις δεν πρέπει να το δείξουν και είναι υποχρεωμένοι να παίξουν σωστά τον οποιοδήποτε ρόλο τους και, κατ' επέκταση, λέγεται και για εκείνους που, ενώ έχουν κάποιο ψυχικό ή σωματικό πόνο, εντούτοις είναι υποχρεωμένοι να γελούν. Η φρ. πάρθηκε από το λυρικό δράμα του Ιταλού συνθέτη Λέον Καβάλο, «Παλιάτσοι». (Τραγούδι: **γέλα παλιάτσο** κι ο κόσμος σε πληρώνει)·

- *κάνω τον παλιάτσο*, γίνομαι γελοίος, φαιδρός, για να κάνω την ομήγυρη να γελάσει: «όταν είναι πεσμένη η παρέα, κάνω τον παλιάτσο για να τους δώσω κέφι».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας